

Sygn. I C 136/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w S.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 136/17

UZASADNIENIE

Powód W. C. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Słupsku domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Areszt Śledczy w S. na swoją rzecz kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych wskutek bezprawnego działania pozwanego, polegającego na nie zapewnieniu mu właściwych warunków bytowych odbywania kary pozbawienia wolności, w szczególności poprzez utrudnianie mu kontaktów osobistych z żoną i matką oraz obrońcą, a także niezapewnienie odpowiedniej opieki medycznej i psychologicznej. Powód zarzucił też, że podczas pobytu w areszcie śledczym był niewłaściwie żywiony, bowiem wyżywienie jakie otrzymywał nie spełniało podstawowych standardów, często nie nadawało się do spożycia. Narażono go na przebywanie z członkami subkultury więziennej, co doprowadzało do konfliktów i braku swobody w celi mieszkalnej.

W konkluzji powyższego powód wywodził, że pozwany nie zapewnił mu humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, czym bezprawnie naruszył jego dobra osobiste w postaci godności i prywatności.

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2018 roku powód sprecyzował, że dochodzi zadośćuczynienia za okres od 14 do 21 czerwca 2016 roku oraz od września 2016 roku nadal. Areszt Śledczy w S. powód opuścił w kwietniu 2018 roku na skutek przetransportowania do Zakładu Karnego we W..

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Areszt Śledczy w S. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wywodził, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności Skarby Państwa. Podniósł, że realizował w zakresie odbywania kary przez powoda obowiązujące przepisy i zapewniono mu warunki izolacji penitencjarnej zgodne z obowiązującymi przepisami, w tym godziwe warunki bytowe, a także pełną realizację uprawnień wynikających z kodeksu karnego wykonawczego, jak i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych. Podkreślał, że fakt niezadowolenia powoda z obowiązujących norm nie może być podstawą do przypisywania za to odpowiedzialności pozwanemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. C. w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w S., był osadzony w następujący celach:

- a) w dniach od 14 czerwca 2016 r. do 21 czerwca 2016 r. - cela mieszkalna nr (...) w oddziale IV;
- b) w dniach od 22 września 2016 r. do 6 października 2016 r.- cela mieszkalna nr (...) w oddziale II;
- c) w dniach od 27 października 2016 r. do 21 listopada 2016 r. - cela mieszkalna nr (...) w oddziale III;
- d) w dniach od 21 listopada 2016 r. do 7 lutego 2017 r. - cela mieszkalna nr (...) w oddziale II;
- e) w dniach od 7 lutego 2017 r. do dnia sporządzenia powództwa - cela mieszkalna nr (...) w oddziale IV.

Powód nie przebywał w warunkach przeludnienia.

Powodowi były udzielane widzenia w dniach:

- a) 15 czerwca 2016 r., 19 czerwca 2016 r.
- b) 18 września 2016 r., 21 września 2016 r., 28 września 2016 r., - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S. w dniu 7 września 2016r.
- c) 2 października 2016 r., 30 października 2016 r.
- d) 2 listopada 2016 r., 6 listopada 2016 r., 9 listopada 2016 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 3 listopada 2016 r., 16 listopada 2016 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 15 listopada 2016 r.
- e) 4 grudnia 2016r., 11 grudnia 2016 r., 14 grudnia 2016 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 13 grudnia 2016 r., 8 grudnia 2016 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 20 grudnia 2016 r.
- f) 1 stycznia 2017 r., 11 stycznia 2017 r., 22 stycznia 2017 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 17 stycznia 2017r
- g) 5 lutego 2017r., 12 lutego 2017r., 19 lutego 2017 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 6 lutego 2017 r.;

h) 1 marca 2017 r., 12 marca 2017 r.

i) 2 kwietnia 2017r., 12 kwietnia 2017 r., 19 kwietnia 2017 r. - tego dnia powód wykorzystał dodatkowe widzenie w oparciu o nagrodę udzieloną mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., w dniu 10 kwietnia 2017 r.

j) 3 maja 2017r.

dowód: przeglądarka historii widzeń, nagród i ulg k. 48-49.,

Żadna z osób bliskich powodowi nie kierowała skarg w przedmiocie niewłaściwego sposobu kontrolowania ich i utrudniania widzeń z powodem do jakiegokolwiek organu wykonywania postępowania wykonawczego. lub innej instytucji

dowód; zeznań świadka M. M. k. 151, świadka R. C. k. 151v-152, świadka A. C. k. 274.

Posiłki dla osób osadzonych w Areszcie Śledczym w S. przygotowywane są w oparciu o jadłospisy układane przez funkcjonariuszy posiadających odpowiednie wykształcenie zawodowe. Jadłospisy zatwierdzone są przez kierownika działu kwatermistrzowskiego, personel Ambulatorium z Izbą (...) oraz Dyrektora Aresztu Śledczego w S.. Wszystkie posiłki zawierały wymaganą ilość kalorii, białek, tłuszczów, węglowodanów oraz warzyw. Posiłki dostarczane do pawilonów wydawane były osadzonemu zgodnie z naliczoną gramaturą ujętą w jadłospisach pod nadzorem oddziałowego i wychowawcy. Po ugotowaniu umieszczane są one w specjalnych termosach, które chronią je przed utratą ciepła. Dodatkowo, przed wydaniem posiłków, funkcjonariusz pełniący służbę na stanowisku szefa kuchni, dokonuje pomiaru temperatury gotowych potraw, a jej wartość odnotowywana jest w karcie kontroli przechowywania potraw w termosach. Osadzeni mogą codziennie u oddziałowego zapoznać się z gramaturą oraz składem poszczególnych posiłków. W każdym pomieszczeniu prowiantowym znajduje się waga, w razie wątpliwości co do prawidłowej ilości otrzymanej porcji, skazany może zwrócić się do oddziałowego z prośbą o zważenie danej porcji. Wszystkie posiłki przed wydaniem do pawilonów dla osadzonych są codzienne badane pod względem organoleptycznym i kalorycznym przez dyżurnego lekarza, co potwierdzone jest jego podpisem w jadłospisach.

Posiłki pobierane są z kuchni przez przeszkolonych osadzonych, którzy Pod nadzorem funkcjonariuszy działu ochrony Aresztu Śledczego w S., wydają poszczególne porcje do cel mieszkalnych.

dowód; zeznania świadka M. M. (2) k. 151.

Powód nigdy nie informował administracji o jakichkolwiek konfliktach ze skazanymi należącymi do podkultury przestępczej, jak i innymi współosadzonymi. Nie był też nigdy poszkodowany w zdarzeniu nadzwyczajnym. Nikt nie drwił z nazwiska skazanego ani nie używał wobec niego słów uznawanych za obelżywe. Skazany nigdy nie zgłaszał żadnych takich problemów. W zakładzie Karnym w C. nie występuje zjawisko faworyzowania więźniów w zależności od przynależenia do subkultury.

dowód: zeznania świadka R. C. k. 152.

W okresie objętym powództwem osadzony był pięciokrotnie konsultowany przez psychologa działu penitencjarnego Aresztu Śledczego w S., w dniach:

a) 14 czerwca 2016r., kiedy to stan psychiczny powoda nie budził zastrzeżeń;

b) 17 listopada 2016 r., kiedy to kontrola stanu psychicznego miał miejsce na wniosek wychowawcy działu penitencjarnego Aresztu Śledczego w S., wówczas stan psychiczny osadzonego nie budził zastrzeżeń;

c) 13 grudnia 2016r., kiedy to powód samodzielnie zgłosił chęć konsultacji psychologicznej, wówczas stan psychiczny powoda był w normie;

d) 4 marca 2017r., kiedy powód nie zgłaszał spraw wymagających interwencji psychologa;

e) 21 kwietnia 2017r., kiedy to powód samodzielnie zgłosił chęć konsultacji psychologicznej, wówczas stan psychiczny skazanego utrzymywał się na stabilnym poziomie, potrzeby ingerencji nie zgłaszał.

dowód; zeznania świadka M. S. k. 153, wydruk rozmowy psychologicznej z systemu N..NET przeprowadzonej powodem k. 50-54.

Powód poddawany był działaniom wspierającym przez wychowawców działu penitencjarnego Aresztu Śledczego S., m. in. w dniach: 17 listopada 2016 r., 18 listopada 2016 r., 14 grudnia 2016 r., 5 stycznia 2017 r., 23 stycznia 2017 r. oraz 13 marca 2017r.

dowód; zeznania świadka R. C. k. 152, wydruk notatki osobo- poznawczej k. 55-60

W czasie odbywania kary pozbawienia wolności powód miał zapewniony dostęp do służby zdrowia.

dowód: kserokopia książeczki zdrowia powoda k. 161-195, zeznania świadka O. S. - A. k. 152v.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka represji.

Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdującym wyraz w normach prawa międzynarodowego. Stanowi o tym wprost art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 roku (Dz. U. z 1977 roku, Nr 38, poz. 167 i 169) głoszący, że każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Także art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 roku, ratyfikowanej przez Polskę w 1993 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284 ze zm.) stanowiący, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nienaruszających godności ludzkiej. Łączy się z tym wynikający z art. 8 ust. 1 Konwencji nakaz poszanowania życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku.

Odpowiednikami powyższych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzające wyżej wskazane zasady na grunt prawa polskiego.

Należy zatem stwierdzić, że odbywanie kary pozbawienia wolności w przeludnionych celach, z nieoddzielną toaletą i węzłem sanitarnym z niewystarczającą ilością łóżek i nieodpowiednią wentylacją może stanowić przejaw poniżającego traktowania, prowadzącego do naruszenia godności osób pozbawionych wolności. Na gruncie prawa polskiego może uzasadniać żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 24 w zw. z art. 448 k.c. jako naruszające dobra osobiste skazanego: godność i prawo do intymności (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt V CSK (...)).

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przesłanką konieczną do udzielenia ochrony na podstawie art. 24 § 1 k.c. jest bezprawność działania naruszającego dobra osobiste.

Z cytowanego przepisu wynika domniemanie bezprawności, a co za tym idzie na pokrzywdzonym spoczywa jedynie obowiązek wykazania, że konkretne dobro osobiste zostało naruszone, zaś sprawca naruszenia chcący uwolnić się od odpowiedzialności musi wykazać okoliczności wyłączające bezprawność jego zachowania.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności w okresie objętym pozwem.

Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań należy zaznaczyć, iż powód przebywał w pozwanej jednostce penitencjarnej, która spełniała funkcję represyjną jako odplata za dokonane przestępstwo i pewna wynikająca z niej dolegliwość dla skazanego stanowiła istotę tej kary. Aby można było mówić o odczuwaniu dyskomfortu przez skazanego, odbywanie kary musi być bardziej uciążliwe od sposobu życia osób pozostających na wolności. Powód zdaje się pomijać, iż odczuwanie dolegliwości, nawet znacznych rozmiarów, w przypadku izolacji jako kary, nie ogranicza się li tylko do braku możliwości jej opuszczenia.

Dokonując oceny warunków pobytu powoda w pozwanej jednostce penitencjarnej, trzeba mieć na względzie realia polskie. Podkreślić należy, że państwo Polskie nie ma funduszy, by zapewnić skazanym warunki bytowe odpowiadające standardom obowiązującym w zamożniejszych państwach Europy.

Przechodząc do bardziej szczegółowych rozważań, w pierwszej kolejności należy odnieść się do podnoszonego przez powoda zarzutu przeludnienia.

Zgodnie z art. 110 § 2 zd. pierwsze kodeksu karnego wykonawczego, powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, powinna wynosić nie mniej niż 3 m². Standardy te przez stronę pozwaną były zachowane. Twierdzeń tych powód nie zdołał skutecznie podważyć. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika też, że w czasie odbywania kary w Areszcie Śledczym powód miał zapewnione właściwe warunki socjalno – bytowe

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, aby warunki jego osadzenia nie odpowiadały wymogom art. 110 § 2 kkw w zakresie, w jakim przepis ten zobowiązuje do wyposażenia celi w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający osadzonemu odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i stosowną do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy.

Niezasadne okazały się także zarzuty, sprowadzające się do kwestionowania jakości przygotowywanych dla osadzonych przez pozwaną jednostkę penitencjarną posiłków. Strona pozwana wykazała, że posiłki dostarczane są na pawilony w specjalistycznych termosach, chroniących przed ubytkiem temperatury. Jakość tych posiłków sprawdzana jest przez dyżurnego lekarza. Nie przeczą temu zeznania świadka S. J. czy M. G., które w zakresie jakim dotyczyły żywienia były przejawione i przerysowane i jako takie zdaniem Sądu niewiarygodne.

Jako, że powód został zakwalifikowany do odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym typu zamkniętego, zgodnie z treścią art. 90 pkt 6 Kodeksu karnego wykonawczego, w okresie objętym powództwem skazany mógł korzystać z dwóch widzeń w miesiącu, a za zgodą dyrektora zakładu karnego, wykorzystać je jednorazowo. Zestawienie częstotliwości widzeń powoda z rodziną dowodzi, iż bezzasadnym jest twierdzenie powoda, iż strona pozwana utrudniała mu kontakt z osobami bliskimi. Co więcej, powód mógł dodatkowo utrzymywać kontakt z bliskimi

za pośrednictwem korespondencji, paczek oraz przekazów pieniężnych, tj. zgodnie z treścią art. 105 § Kodeksu karnego wykonawczego, co jak wynika z zeznań jego żony A. C. (2) czynił. .

Powód nie wykazał także aby w celach dochodziło do sytuacji konfliktowych bądź aktów przemocy oraz, by w inny sposób naruszane było jego prawo do swobodnego korzystania z celi. Wręcz przeciwnie powód poddawany był działaniom wspierającym przez wychowawców działu penitencjarnego Aresztu Śledczego w S., i w konsekwencji umieszczony w celi dwuosobowej z osobą odpowiednio dobraną by zapewnić mu bezpieczeństwo, bowiem to on był osobą konfliktową i doprowadzał do sytuacji gdy inni osadzeni okazywali mu swoją niechęć.

Nie zasługiwało na podzielenie stanowisko powoda, z którego miało wynikać, iż jednym z przejawów naruszenia jego godności było nieadekwatne zachowanie funkcjonariuszy pozwanej jednostki penitencjarnej względem osoby powoda.

W orzeczeniu z dnia 17 grudnia 1996 r.,(I CKU(...), OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 z glosą A. Zielińskiego, Pal. 1998, nr 1-2, s. 204 i nast.), Sąd Najwyższy stwierdził zaś, iż rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Wyjaśniwszy powyżej zasady dowodowe rządzące niniejszym procesem po pierwsze, dojść należy do wniosku, iż powód w sprawie tej nie zaoferował takich dowodów, który potwierdzałby jego zarzuty zawarte w pozwie. Samo niezadowolenia powoda z warunków odbywania kary izolacji, podobnie jego najbliższych ze sposobu i częstotliwości realizowanych spotkań z nim, nie może stanowić o zasadności zgłoszonego powództwa.

Na koniec podkreślenia wymaga, że powód naruszając porządek prawny miał zapewne świadomość, że za popełnione przestępstwo zostanie mu wymierzona kara, a to z kolei spowoduje odizolowanie, ograniczenia i konieczność przebywania na znacznie mniejszych powierzchniach niż na wolności. Państwo w miarę swoich możliwości finansowych realizuje obowiązki humanitarnego wykonywania kary pozbawienia wolności m.in. poprzez nieodpłatne dostarczenie cel więziennych o określonym standardzie, wyżywienia, stworzenie osadzonemu możliwości podejmowania nauki i spędzania wolnego czasu w placówkach penitencjarnych, jednakże nie można oczekiwać, że przeznaczy wszystkie posiadane środki na ten właśnie cel. Prawomocnie orzeczona kara bezwzględnego pozbawienia wolności, jak i warunki jej odbywania, są naturalną konsekwencją przestępczej przeszłości skazanego, stanowiąc element polityki karnej w postaci prewencji indywidualnej (odstraszałającej sankcji za popełnienie czynu zabronionego). Natomiast odbywanie kary pozbawienia wolności jest w sposób immanentny związane z licznymi ograniczeniami niedogodnościami, w tym również z zakresem dostępu do oczekiwanych czy ulubionych produktów żywnościowych, a obowiązkiem Skarbu Państwa – jako podmiotu odpowiedzialnego w ramach tzw. imperium za realizację polityki penitencjarnej - jest jedynie zapewnienie osadzonemu ustawowo określonych standardów (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 6 marca 2013r. (...)).

Wobec powyższego na podstawie art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. i art. 444 § 2 k.c. Sąd oddalił powództwo (punkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. i 102 k.p.c.

Zgodnie z treścią art.102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążyć jej w ogóle kosztami. Natomiast według art.98 §1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. A zatem decydujące znaczenie dla obowiązku zwrotu kosztów procesu ma jego wynik, zaś wyjątek od powyższej ogólnej zasady przewiduje art.102 k.p.c., który pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążanie jej w ogóle kosztami, przy czym przepis

ten nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnianie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku.

Do kręgu okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 102 należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu (dążenie do szybkiego zakończenia procesu, do szybkiego wyjaśnienia wszystkich istotnych faktów), jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego czy sytuacji życiowej. Okoliczności te powinny być oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974r., sygn. IICZ(...), LEX nr (...)).

Powód postanowieniem Sądu wydanym w niniejszej sprawie w dniu 31 maja 2017 roku. został zwolniony od opłaty stosunkowej od pozwu w całości. Powód nadal odbywa karę pozbawienia wolności, ciężką na nim zobowiązania alimentacyjne względem małoletnich dzieci. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, sytuacja powoda nie uległa zmianie w stosunku do początkowej fazy procesu i nadal zachodzi tego rodzaju szczególny wypadek uzasadniający zastosowanie art.102 k.p.c.

Na oryginale właściwy podpis.

Zarządzenie;

1. odnotować w kontrolce sporządzenie uzasadnienia;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

#.

- (...) Prokuratorii Generalnej SP zgodnie z wnioskiem zawartym w piśmie z dnia 19.06.2018r. k. 286,
- powodowi w sposób i na adres jak dotychczas k. 285,

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni

S., dnia 31 lipca 2018 roku Sędzia